

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی رجوع از شهادت در امور کیفری در نظام جزایی اسلام، ایران و افغانستان

محل انتشار:

دوفصلنامه یافته های جزا و جرم شناسی، دوره 3، شماره 5 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

مهدی طاهری - دانشجوی دکتری، گروه حقوق جزا و جرم شناسی، مجتمع آموزش عالی علوم انسانی اسلامی، جامعه المصطفی العالمیه، قم، ایران.

سعید عطازاده - عضو هیئت علمی دانشگاه و پژوهشگاه علوم انتظامی، تهران،

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر رجوع از شهادت در امور کیفری را از منظر حقوق جزای اسلام، ایران و افغانستان با استفاده از روش تحقیق تحلیلی- توصیفی مورد بررسی قرار داده و به بررسی این مسئله پرداخته که رجوع از شهادت در امور کیفری از منظر حقوق جزای اسلام، ایران و افغانستان چه پیامدهای برای شاهد و حکم صادر شده در پی دارد. نتایج به دست آمده بیانگر آنست که رجوع از شهادت قبل از صدور حکم، موجب توقف فرایند رسیدگی می شود، ولی شاهد چنانچه باعث ورود زیان به دیگری یا قذف نشده باشد، مسئولیتی ندارد. رجوع بعد از صدور حکم و قبل از اجرای آن، مطابق دیدگاه اکثر فقها موجب سقوط مجازات حدی می گردد، ولی آثار مالی حکم به حال خود باقی می ماند. اما شاهد، چنانچه اقرار به تعمد به شهادت کذب نماید یا کذب آن با اماره ثابت گردد، به مجازات شهادت کذب محکوم می شود و ضامن خسارت ناشی از حکم است. مطابق حقوق کیفری ایران و افغانستان رجوع بعد از حکم و قبل از اجرا، یکی از موارد نقض حکم در مراجع بالاتر و اعاده دادرسی محسوب می شود. در صورتی که رجوع بعد از اجرای حکم باشد، فقهای امامیه و اکثر فقهای اهل سنت معتقدند که شهود اگر تعمد داشته باشند، چنانچه حکم منجر به قتل شده باشد، قصاص و اگر تعمد نداشته باشند، مسئول پرداخت دیه یا خسارت خواهند بود. اما فقهای حنفی قائل به وجوب دیه هستند. از مفهوم ماده ۱۹۸ ق.م.ا. چنین برداشت می شود که رجوع بعد از اجرای حکم نسبت به حکم صادره اثری ندارد، ولی موجب مسئولیت کیفری یا مدنی شاهد می شود.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1844848>

